

ЗУЗАНА КУГЛЕРОВА

МОЈА НОВА ИД АДРЕСА

МОЈА НОВА ИД АДРЕСА

На небу наводно има вај-фај мрежа,
тако да ће једном доћи и моје време,
слаће ми тамо поруке,
да ли је мрак на Земљи и даље мекан,
да ли се у њему још увек слатко спава,
да ли Главна станица у Братислави још увек припада бескућницима
и да ли човечанство и даље прави од новца Бога Божића,
Да ли љубав још увек тако јако боли колико је мене болела
и да ли сиромаштво и даје има лик босоног циганског детета.

Направићу на небу Инстаграм,
послаћу вам све облике своје душе
и један дугачак списак успомена,
обавезно ми се јавите,
а ако случајно не знате на коју ИД адресу,
Онда је то
000 Небо 000 Небо 000.

ЧЕКАМ АУТОБУС

Овде је мртва.
Црног перја,
натечених крила
очерупана
и још увек нежна,
чак и у мачјим зубима.

Нико је неће подићи
и нико је неће сахранити.
Само би се трава помолила.
али нема уста,
тако само влатима стеже
ситни птичји врат.

Стојим на станици
и гледам у супротном правцу.
Лежи овде, у видокругу
као да умирања
нема ионако свугде превише.

Али ко зна,
можда је ова црна птица
искључала смрт на симсу болнице
и намерно се стропоштала
у траву поред станице,
како би празнина имала посла са њом
и ниог од људи не би положила на мар.

ТЕК ОНАКО, У ГРАДУ

Видим то мало дете,
које хода држећи за руку свог оца улицом,
фасаде зграда сребрнасто сијају данас,
зидови се хвале новим малтером,
златножуто лишће хита око ногу детета
чак до посластичарнице,
ружичаста купа и ментол бомбоне,
град је необично нежан...

... све док дете не порасте
и не види нешто ново:

оронуле фасаде,
окруњени малтер,
на свим зградама исписани графити,
посластичарнице више нема,
ни вијетнамске пијаце,
затворени потходници,
ђубре, помешано са лишћем,
уместо тржног центра градилиште,
и књижара је одатле побегла...
Весели човечуљак у дугом сакоу,
који је поздрављао оца
подизањем шешира,
претворио се споменик Шоно Нација.
Луда Берта,
што је тумарају а по зимском снегу
само у изгаженим папучама,
више не седи на клупи сама.
Поред ње је гомила бескућника,
пева са њима, пије, и плаче

Сећам се
и мала дете у мени пита:
Је ли био овде рат?
Или још увек јесте?

Превела са словачког
Зденка Валениј Белић